

כפרפרים לאור, נמשכות מדי שנה מאות נערות מתבגרות מהפרובינציה אל העיר הגדולה — תל-אביב.

הן בורחות מהבדידות והמחשך של חייהן האפורים. מחפשות את האושר. לרוב, הן מוצאות במקומו טרגדיה. זהו וידויה האישי של אחת מהן, ליזה זנו.

לברוח מבית-הספר. ההורים שלי ושלה התנגדו שגדולך יחד, אבל אנחנו המשכנו להיות יחידות ולהשתולל. עד שבכיתה ז' האמא שלי ראתה שאני לא רוצה ללמוד, אז היא הוציאה אותי מבית-הספר. לעבוד לא יציתי, וכסף לא היה לאמא לתת לי בשביל בילויים ובגדים. ביבנה לא

ליזא -

טרגדיה ישראלית

היה מה לעשות. או הייתי כל פעם באה לתל-אביב ורואה את העיר הזאת, איך שכל הבחורות מלוכשות יפה, איך שאנשים גרים בבתיים יפים ויושבים בבתי-קפה, אוכלים ושותים ויש להם כסף. אני נורא קינאתי בהם וכל הזמן חשבתי בלב שלי איך לעשות שגם לי יהיה טוב כמו לכל הבחורות האלה. שגם אני אהיה כמו כולם. יום אחד, כשטיילתי בתל-אביב סתם כך כרי הסתובב ראולי להכיר מישהו שיעזור

שלוש שנים. אמא מפרנסת גם אותה וגם את היגדה שלה. בגלל המצב שלי והמצב בבית למדתי רק עד כיתה ז'. כשהגענו לארץ הייתי כבר גדולה. אז אפילו שלא ידעתי את השפה, לא רצו להכניס אותי לכיתה א'. הכניסו אותי ישר לג'.

בכיתה ז' נשארת כייתה. שם גם הכרתי ילדה בשם יפה. גם היא לא אהבה ללמוד כמו שאני, ושתינו התחלנו להשתולל ו-

האח שלי בשום אופן לא הסכים לזה, וגם הוא התחיל להרביץ לי.

התחלתי לברוח מבית הספר

כסף לא היה בבית. אחותי התחנתה אבל היא לא חיה עם בעלה. יש לה ילדה קטנה בת שמונה והיא אצלנו כבר

כמו אצל הרבה בחורות כמוני, ה' חיים שלי בבית לא היו כל כך טובים. אפילו שההורים שלי היו טובים אלי. הגעתי ארצה בגיל 11 עם כל המשפחה ממרוקו, מהעיר פז. יש לי שתי אחיות ושני אחים, אז בסך-הכל אנחנו המישה יל-דיים, ואני לפני האחרון. הכי קטן עכשיו בו 17 והכי מבוגר בן 26. ואני בת 21.

היה קשה מאד כשהגענו. הביאו אותנו ישר ליבנה למעברה. שם אנחנו גרים עד היום. האבא שלי עובד בתור בנאי. אבל את המשכורת הוא לא מכניס הביתה. חצי ממנה הולכת על שתייה. אמא שלי, מהתחלה עובדת כל השנים במזנון של אגד ביבנה. היא מפרנסת את המשפחה.

בבית אצלנו לא היה כל כך שקט. אבא גם לא היה מביא כסף וגם היה משתכר. כשהיה משתכר — וזה היה כל פעם שהיה לו כסף — היה מרביץ לאמא שלי ולי. כשגדלתי והתחלתי לצאת עם בחורים, או